Над Києвом — золотий гомін,
І голуби, і сонце!
Внизу —
Дніпро торкає струни...

Предки.
Предки встали з могил;
Пішли по місту.
Дродки жертви сонцю приносять —
І того золотий гомін.
Ах той гомін!..
За ним по чути, що друг твій каже,
Від нього грози, пролітаючи над містом, плачуть,-
Бо їх не помічають.

Гомін золотий!
Уночі,
Як Чумацький Шлях сріблисту куряву простеле,
Розчини вікно, послухай:
Слухай:
Десь в небі плинуть ріки,
Потужні ріки дзвону Лаври і Софії!..
Човни золотії
Із сивої-сивої Давнини причалюють.
Човни золотії.

...З хрестом,
Опромінений,
Ласкою Божою в серце зрапешпї
Виходить Андрій Первозванний.
Ступає на гори:
Благословенні будьте, гори, і ти, ріко мутная!
І засміялись гори,
Зазеленіли...

І ріка мутная сповнилася сонця і блакиті —
Торкнула струни...

Уночі,
Як Чумацький Шлях сріблисту куряву простеле,
Вийди на Дніпро!
...Над Сивоусим небесними ланами Бог проходить,
Бог засіває.
Падають
Зерна
Кришталевої музики.
З глибин Вічності падають зерна
В душу.
І там, у храмі душі,
Над яким у недосяжній високості в'ються
голуби-молитви,
Там,
У повнозгучнім храмі акордами розцвітають,
Натхненними, як очі предків!

Він був мов жрець, сп'янілий від молитви,-
Наш Київ,-

Який молився за всю Вкраїну —
Прекрасний Київ.

— буря!
Стихійно очі він розкрив —
І всі сміються, як вино...

— блиск!

— жах!
Розвивши ясні короговки

(І всі сміються як вино),
Вогнем схопився Київ
У творчій високості!

здрастуй! здрастуй! — сиплеться з очей.
Тисячі очей...
Раптом тиша: хтось говорить.
слава! — з тисячі грудей.
І над всім цим в сяйві сонця голуби.
слава! — з тисячі грудей.
Голуби.

То Україну
За всі роки неслави благословляв хрестом
Опромінений,
Ласкою Божою и серце зранений
Андрій Первозванний.
І засміялись гори,
Зазеленіли...

Але ж два чорних гроба.
Один світлий.
І навкруг
Каліки.
Повзають, гугнявять, руки простягають
(О, які скорчені пальці!) —
Дайте їм, дайте!
Їсти їм дайте — хай звіря в собі не плекають,
— дайте.
Повзають, гугпявять, сонце проклинають,
Сонце і Христа!

Проходять:
бідні, багаті, горді, молоді, закохапі в хмари

й музику —
Проходять:

Чорний птах — у нього очі-пазурі! —
Чорний птах із гпіілих закутків душі,
Із поля бою прилетів.
Кряче.
У золотому гомоні над Києвом,
Над всією Вкраїною —
Кряче.
О, бездугпппй пташе!

Чи це по ти розп'яття душі людської
Століття довбав?
Століття довбав?
Століття.
Чи не ти виймав живим очі,
Із серця віру?
Із серця віру.
Чого ж тобі тепер треба
В години радості і сміху?
Чого я; тобі треба тепер, о бездушний пташе? —
Говори !
Чорпокрилля па голуби й сонце —
Чорнокрилля,

— Брате мій, пам'ятаєш дні весни на світанню волі?
З тобою обнявшись ходили ми по братніх стежках,
Славили сонце!
А у всіх тоді (навіть у травники) сміялись сльози...
— Не пам'ятаю. Одійди.
— Любий мій, чом ти не смієшся, чом не радієш?
Цо ж я, твій брат, до тобо по-рідному промовляю,-
Пепже ж ти по впізнав?
— Відступись! Уб'ю!

Чорпий птах,
Чорний птах кряче.
І навкруг
Каліки.
В години радості і сміху
Хто їх поставив па коліна?
Хто простягнуть сказав їм руку,
Який безумний бог — в години радості і сміху?

Предки з жахом одвернулись.

виростом! — сказали тополі.
бризнем піснями! — сказали квіти.
розіллємось! — сказав Дніпро.
Тополі, квіти і Дніпро.

Дзвенить, дзвенить, дзвонить
І б'ється на шматки...
— Чи то не золоті джерела скресають під землею?
Леліє, віє, ласкавіє,
Тремтить, пепаче сон...
— Чи то не самоцвіти ростуть в глибинах гір?

виростем! — сказали.
розіллємось! — Дніпро.

Зоряного ранку припади вухом до землі —
...ідуть.
То десь із сол і хуторців ідуть до Києва —
Шляхами, стежками, обніжками.
І б'ються в їх серця у такт
— ідуть! ідуть! —
Дзвонять немов сонця у такт
— ідуть! ідуть! —

Там над шляхами, стежками, обніжками.
Ідуть!
І всі сміються як вино:
І всі співають як вино:
Я — дужий народ,
Я молодий!

Вслухався я в твій гомін золотий —
І от почув.

Дивись я в твої очі —

І от побачив.
Гори каміння, ні,о на груди мої навалили,
Я так легенько скинув —
Мов пух...
Я — невгасимий Огонь Прекрасний,
Одвічин й Дух.
Вітай же нас ти з сонцем, голубами.
Я дужий народ! — з сонцем, голубами.
Вітай нас рідними піснями!
Я — молодий!
Молодий!

1917